

ЕММІ

— Клементино Райдер, присягаюся, якщо ти збираєшся весь вечір жувати шмарклі, я не полінуся й відвезу тебе назад, — суворо пообіцяла Тедді.

— Я не жую шмарклі! — заперчила я, хоча насправді, очевидно, саме це й робила. Повернення додому завжди навіювало на мене сум — як і моє повне ім'я, яке щойно озвучила подруга. Ну правда, Клементина? Як можна було назвати свою єдину донечку на честь фрукта?

Коли йшлося про нічні гулянки, Тедді перетворювалася на саму серйозність, і в такі моменти пручатися було марно. Зазвичай я не опиралася: зрештою, вона моя найліпша подруга. Тедді знала мене краще, ніж я сама, і завжди здогадувалася, що мені потрібно, навіть раніше за мене. Сьогодні вранці я нарешті прийняла остаточне рішення: збрала речі, приліпила на холодильник записку для свого хлопця про те, що між нами все скінчено,

і, назавжди лишивши перегоновий іподром позаду, рвонула за п'ятсот кілометрів звідти, назад до рідного містечка, аж до дому подруги.

Я ще навіть не встигла витягти речі з пікапа, що так і лишився стояти попід вікнами Тедді. Аж раптом впізнала ґрунтовку, якою ми їхали, і це змусило мене пошкодувати про те, що я не лишилась у власній автівці.

— Серйозно? «Дияволів чобіт»? — приречено видихнула я. Зрозуміло, що тут, у Медовларку, було не так багато інших варіантів, але от якраз до «Дияволового чобота» мені ліпше було б поки не потикатися. Урешті-решт, найімовірніше, усі й кожен з місцевих відвідувачів знають мене в обличчя, тоді як ані батько, ані брати ще й гадки не мають, що я повернулася додому, — і мені б хотілося повідомити їм про це трошечки пізніше.

— Так, «Дияволів чобіт». Бо там можна розважитися й ні про що не думати, — терпляче пояснила Тедді. — І розважитися та ні про що не думати — це саме те, що тобі зараз потрібно, Еммі.

Може, так воно й було, однак ми з Тедді завше трохи по-різному розуміли слово «розважитися».

— Знаєш, як ми могли б розважитися? Купити пляшку вина і...

— ...подивитися «Стильну штучку», — подруга не дала мені договорити й закінчила речення сама. — Так, звісно, могли б. Але, Еммі, у Денвері ти пила вино й дивилася «Стильну штучку» весь останній місяць. Щоразу, набираючи тебе у фейстаймі, я чула, як на тлі Патрика Демпсі кидають біля віттаря, подумки бачила його нещасні, сповнені сліз блакитні очі... і я більше так не можу.

— Але ж це найкраща сцена в усьому фільмі! — палко заперечила я. — Вона розбиває тобі серце, а потім збирає його по шматочках наново...

Тедді притисла руку до грудей.

— Я б ніколи в житті не насмілилася зазіхнути на честь і гідність «Стильної штучки», боронь боже. Я лише хочу сказати, що, можливо... просто можливо... є певна причина, з якої ти приїхала додому замість того, аби передивитися це кіно в тридцять другий раз.

Тряся. Ненавиджу, коли вона має рацію.

— Гаразд, — піддалася я, — але ти пригощаєш увесь вечір.

Тедді порснула:

— Низько літаєш, любя. Нащо ж марнувати гроші, коли я точно знаю, що в «Дияволовому чоботі» знайдеться піддюжину чоловіків, які в чергу вишикуються, аби купити нам випити?

— Ти надто переоцінюєш мій вплив на чоловіків...

— А ти — геть недооцінюєш мій, — підморгнула Тедді. — До того ж ти — Клементина Райдер, чемпіонка з перегонів верхи, донька найшанованішої сім'ї в Медовларку. Скоріш за все, місцеві ще й поб'ються за право тебе — і мене за компанію — пригостити.

Я скептично фиркнула.

Тедді обдарувала мене однією зі своїх найяскравіших переможних усмішок та продовжила:

— Ти вступила до універу, потім поринула в перегони... і так зникла майже на десять років. Коли й навідувалася додому, то бачилася тільки з родиною та зі мною. Колись місцева улюблениця, а тепер — загадка для всього Медовларка... Повір, люди будуть раді побачити тебе знову.

Пікап Тедді прокотився ще трохи й поволі спинився. Я озирнулася до вікна й обвела поглядом добре знайому неасфальтовану стоянку. Тут і яблуку ніде впасти, та воно й не дивно: це ж вечір п'ятниці в Медовларку, штат Вайомінг.

Ну чому той випадок, що змусив мене кинути все своє життя в Денвері й чкурнути назад додому, стався так раптово? Хіба не можна було зачекати до понеділка?..

«Дияволів чобіт» — один з найстаріших барів у всьому Вайомінгу, і розташований він майже на самому кордоні Медовларка із сусідніми округами. Це геть далеко від усіх головних доріг та інших населених пунктів, тож і заходять туди здебільшого самі місцеві. Зовні шинок не надто показний... Дідько, та там і всередині немає на що дивитися. Давнішня дерев'яна будівля, оздоблена на взір салуну, — така собі класика. Фарба на стінах вицвітає плямами. Куди не глянь, скрізь тісняться кричущі неонові вивіски. Над самим входом висить шматок фанери: там фарбою з балончика намальований ковбойський чобіт, а на ньому — диявольський тризубець. Насправді назва закладу ніде не вказана: ані на дверях, ані на пивних кухлях... Єдиний орієнтир — цей самотній чобіт із тризубцем над входом.

Ми ще навіть не вийшли з автівки, та вже однаково чули музику із шинку: місцевий гурт виконував кавер на якусь пісню Генка Вільямса. Була лише дев'ята вечора, тож старе добре кантрі тут гратимуть, допоки народ не почне вимагати якоїсь сучасної музики, під яку можна було б і потанцювати, і заспівати. Я сподівалася, що нам із Тедді пощастить утекти раніше...

Щоправда, не дуже на це розраховувала.

— Агов, — тихенько гукнула подруга з водійського сидіння. Її голос пом'якшав. — Якщо ти й справді проти, то, звісно, ми можемо поїхати додому. Просто мені здається, що це найліпший спосіб провести твій перший вечір у рідних краях — завітати до місця, яке ми обидві в глибині душі дуже любимо.

Я й справді любила це місце, хоч і геть не хотіла в цьому зізнаватися.

— Тут нам завжди добре. Мінімум ризиків, максимум веселошців.

Я зітхнула. Чесно кажучи, крихітна частинка мене... тішилася тому, що я знову в «Дияволовому чоботі». Що я вдома.

І ще крихітніша частинка також знала, що Тедді має рацію. Буде весело, люди зрадіють, і, ймовірно, за наші напії заплатить хтось інший. У цьому був увесь Медовларк: завжди передбачуваний, а тому навіть затишний. Саме те, що лікар прописав.

— То... що скажеш, Еммі? — знову озвалася подруга. Я підвела на неї очі та нарешті промовила:

— Ходімо всередину, — і більше не вагалася.

Тедді осяяла мене таким сліпучим усміхом, що на мить здалося, ніби мегаватів у ньому з лишком вистачить, щоби забезпечити електроенергією весь Медовларк та ще й із навколишніми округами поділитися. Подруга легенько стиснула мою долоню у своїй.

— Оце вже більше на тебе схоже. Погнали.

«Вдих-видих, Еммі, вдих-видих...» — подумки сказала я собі. Натисла на ручку дверцят і щодуху штовхнула. «Форд рейнджер» 1984 року мав свої певні чарівні вади — зокрема й категорично непоступливі двері.

Щойно мої ноги торкнулися запилуженої землі, як той тугий вузол занепокоєння, що стискався в животі останні кілька хвилин, почав потихеньку розпускатися. У шурхоті камінців під підощвами чобіт було щось дуже заспокійливе: цей звук нагадував мені про те, що зі мною все гаразд. Тут мені все знайома. Останнім часом у житті було стільки всього чужого й невідомого — але не це. Не рідний дім.

Я так довго й затято планувала втечу з Медовларка, що й уявити не могла, як почуватимуся, коли повернусь. Так, я приїздила на канікули, на дні народження, іноді й на виїздних, однак тепер усе було по-іншому — ніби цього разу

я тут надовго. Спочатку думала, що знову неначе опинюся в пастці, як і багато років тому...

Але ні. У душі панував небувалий спокій.

Я глибоко вдихнула прохолодне вечірнє повітря. Сповнивши легені, воно немовби поволі зрушувало з моїх плечей якийсь непосильний тягар.

Затраскуючи дверцята, я почувала кроки Тедді, що наближалася до мене з того боку автівки.

— Бодай тобі лихо, Райдер, — захоплено протягнула вона, — а я вже й забула, яка ти красуня.

Я всміхнулася. Нарешті щиро.

Компліменти від Тедді завше були найприємнішими, адже я знала, що вона дійсно так думає. Моя подруга була відвертою, запальною і турботливою. Вона завжди казала правду.

— Ми й так сьогодні поїдемо до тебе, Андерсен. Не обов'язково засипати мене компліментами, — відмітила я, обіймаючи її за руку. — З нас вийде чудова пара.

Це було не дуже далеко від реальності.

Тедді та я були нерозлийвода відтоді, як її батько взявся працювати на ранчо моєї родини десь зо двадцять років тому. І хоча останні чотири роки після університету ми провели в різних містах, усе одно лишалися на зв'язку. Ми зідзвонювалися майже щодня, і щонайменше чотири рази на рік Тедді приїздила до мене в Денвер, долаючи довгі вісім годин дороги. Мені до біса пощастило знайти таку подругу, про яку більшості лишається тільки мріяти.

Коли сьогодні вранці я заявила на її поріг, з усім, що залишилося від мого життя, в одному багажнику, вона й оком не змигнула. Не питала ані про квартиру в Денвері, ані про хлопця, ані про кар'єру, яку я лишила позаду. Тедді пригостила мене сиром і дієтичною колою та дала кілька годин похандрити, скулившись бубликом у неї на

дивані. А потім плеснула в долоні (так вона завжди сповіщала, що настав час рухатися далі) та відправила мене причепуритися до свого гардероба, повідомивши, що ми ідемо провітритись.

Урешті-решт я вдягнула звичайну білу майку, а зверху накинула свою улюблену джинсову куртку із шерстяною підбивкою. На додачу в шафі Тедді я знайшла чорну сатинову спідницю. Бічний розріз на ній підіймався трохи вище, аніж я звикла (десь до середини стегна), але таке вбрання було мені до душі. У ньому я почувалася звабливою. У моїх чорних ковбойських чоботах мало б бути заборонено підходити до коня ближче ніж на десять футів, проте до вечора в барі вони пасували ідеально.

Тедді була в чорному кроп-топі з коротким рукавом та світло-блакитних джинсах, які бездоганно сиділи по фігурі, ніби влиті. Мідяне волосся вона зібрала у високий хвіст, що підстрибував з кожним рухом.

— Готова, люба?

Ще один великий ковток прохолодного вайомінгського повітря. «Усе гаразд, Еммі, — тихо сказала я сама собі. — Усе гаразд. Більше не треба триматися стремен. Тепер ти на землі».

— Готова.